

H
HQN™

Leslie Kelly

Linn
müügikes

"Leslie Kellyt lihtsalt peab lugema!" – New York Timesi menuautor Carly Phillips

PROLOOG

Mortimer Potts ei olnud peast segi.

Talle meeldis küll vahetevahel lasta oma mõttel minevikku lipsata ja elada taas kord läbi lustakaid päevi, mida ei saanud praegustega võrreldagi. Kuid vastupidiselt mõningate halvustajate arvamusele oli ta suuteline väljamõeldisi tegelikust elust lahus hoidma. Enamasti.

Tegelikkus oli igav. Mõte sellest, kuidas ta vanaldase miljonäri-na oma Manhattani katusekorterit terrassil konjakit rüübates ja sigareid suitsetades aega surnuks lööb, ei paelunud teda kuigivõrd.

Ta vajab seiklusi. Põnevust. Lihtsalt pidi ratsutama läbi kõrbe uhke musta täku seljas või purjetama mõnda Malta ranniku ääres asuvasse varjulisse sadamasse, et piraatide küüsisst pääseda. Või kolm noormeest ootamatult Aafrikasse safarile viima.

Õnneks ei pidanud vähemasti tema tütrepojad teda hullumeelseks. Ekstsentriliseks vahest küll, kuid mitte hullumeelseks.

Ent pisut hullust perekonnas lisab kindlasti natuke elevust nende kolme noormehe ellu, kes olidki täiskasvanuna veidi

liiga rahulikuks jäänud. Näputäis meeletust teeb hingele ainult head.

Mortimer oleks tõepoolest hulluks läinud, kui tal tulnuks oma kaheksakümnendat elusaastat tervitada igavas klubis täis peenutsevaid inimesi, kes ei nõustuks mingi hinna eest üksinda Central Parkis jalutama ega Singapuris mõnes suitsuses kõrtsis rüselema. *Ah, vanad head ajad.*

Mortimer vähemasti *pidas* neid vanadeks headeks aegadeks. Mõnikord kippus mälu teda alt vedama.

„Teie hommikused ajalehed, *sir*,“ ütles tuttav, ehtinglaslik hääl.

Mortimer tervitas pilguga oma teenrit – ja parimat sõpra. Roderick oli olnud tema juures alates 1945. aastast – masendunud britt, kes pärast Kõrberebase lüüasaamist rikka ameeriklase sabas läbi Aafrika kulges. Ta oli kord päästnud Mortimeri elu ja nii uskumatu kui see ka ei tundunud, aidanud Mortimeril üles kasvatada tema kolm tütrepoega.

Roderick õpetas poistele, kuidas elada vastutustundlikult, Mortimer aga seda, kuidas *elada*.

„Midagi huvitavat?“ küsis Mortimer.

„Mitte eriti.“ Tavapärase rahuga laotas Roderick, kelle tume-
dad, tahapoole silutud juuksed olid nüüd niisama hallid kui
Mortimeri omad valged, ajalehed väikesele kohvilauale katuse-
korterit terrassil. Seejärel astus ülemteener-mehaanik-ja-aeg-ajalt-
ka-kuriteokaaslane sammukese tagasi ja kõhatas.

„Milles asi?“

„Tundub, et poissi ootab ees torm, *sir*.“

„Jessuke, Roderick, kui mitu korda olen ma sulle öelnud, et
mind Mortimeriks kutsuksid?“ küsis vanamees. Siis jõudis öeldu
talle pärale. „Poissi?“

Roderick vaid ohkas. „Naisega.“

Ab, Maxwell. Naeratus mängles Mortimeri suunurgas, kuigi ta vangutas tehtud halvaksanus pead.

Mortimer ei eelistanud üht lapselast teistele. Kuid Taylori keskmine võrukael Max oli sedavõrd tema enese moodi, et poisid veiderdused lihtsalt pidid talle lõbusad tunduma. Max oli kelm. Heatahtlik võllaroog. Vähemasti varemalt. Enne kui elu talle truudusetu naisega lajatas.

Mortimeril oli olnud mitu naist. Ja ainult üht neist tahtis ta tõeliselt. Kuid ükski polnud tema pead sel määral segi ajanud, nagu see tema tütrepojaga juhtus. Too naine ilmselt oli hävitatud Maxi usu armastusse. Tundus, et poisil puudus igasugune huvi uuesti abielu üritada... täpselt nagu tema kaks venda, kes polnud kunagi proovinudki.

„Mislaadi torm?“ Ilmselt polnud temast kuigi kena salamisi loota, et tema tütrepoeg oli mõne noore daami diskreetsesse olukorda seadnud. Lapselapselaps meeldiks talle väga.

„Ma kardan, et tal tuleb kõmuajakirjandusega rinda pista.“

Halvamaigulised pealkirjad. Päh. „Maxwell tuleb kõmuajakirjandusega kenasti toime.“

Paha lugu. Abistada tütrepoega millegi skandaalse juures tundus märksa huvitavam kui istuda siin linnas ja oodata oma surma. Ja abieluväline järeltulija kõlas palju põnevamalt kui meedia-skandaal.

Võtnud kätte Londoni lehe, hakkas ta seda aegamööda lehitsema, leidmata midagi huvipakkuvat. Kuni... „Kas sa seda nägid?“ küsis ta. „Müüa kinnisvara – väikelinn Pennsylvanias.“

„Väikelinn, si?“

Mortimer luges edasi, teenri sõnu peaaegu tähele panemata. Tema elevus muudkui kasvas. Peagi istus ta sirgelt oma toolil, silmad üha uuesti üle tekstijupi libisemas, ning mõtles ja tegi plaane.

„See ilme on mulle tuttav. Sa kavatsed teha midagi ennekuulmatut,” ütles Roderick ettevaatlikult. „Ja mind veetakse sellesse kaasa, sunnitakse sind mõnest vanglast välja aitama või muretsema su lemmikkonjakit, Courvoisier XO Imperiali, mõnest kolkapoest, kus ei müüda midagi peale kuueste pakkide” – ta judises – „Schlitz'i linnaseõlle.”

Mortimer ei teinud temast väljagi ja lausus: „See linn otsib endale šeiki, printsi või hertsogit, kes nad pankrotist päästaks.”

„On see võimalik? Terve linn *müügiks*?”

„Juhtub. Minu meelest ostis keegi näitleja ühe linna möödunud aastal.” Mortimer jätkas lugemist. „Pakkumine, mida tuleb ette vaid kord elus, hõlmab linna nimega Trouble, mis asub Pennsylvanias ning asutati 1821. aastal.”

Kuiv kõkutus andis aimu, mida Roderick linna nimest arvas. Enamikku inimesi peletaks selline nimi ilmselt eemale. Mortimeri aga polnud ialgi kõikvõimalikud jamad heidutanud. „See võib olla just see, mida mul tarvis,” pomises ta. „Nad ütlesid, et otsivad šeiki.”

Mortimer kiikas silmanurgast oma ülemteenri poole, otsides märki kahtlustest, mida ta tihtipeale nägi inimeste nägudel, kui juttu tuli Mortimeri *seiklustest*. Loomulikult ei suutnud ta midagi tuvastada. Roderick teadis väga hästi, et üks beduiinihõimu juht oli pärast neljakümne kaheksanda aasta talve Mortimeri auväär-
sesse šeigiseisusse tõstnud.

„Huvitav, mis seisus see koht võiks olla, kui ta pankrotis on,” märkis Roderick üle tema õla lugedes. „Paar ehitist, teed ja parki *selle* raha eest? Minu arust peaks niisuguse summaga terve koloonia saama.”

„Me elame Ühendriikides,” vastas Mortimer. „Mäletad toda teepidu ja mitmeaastast revolutsiooni?”

Roderick kergitas halvakspanevalt kulmu.

Kuid mehel oli siiski õigus. Kuulutuses mainitud summa polnud just tühine. „Vaata, hinna sisse kuulub veel muudki. Lisaks kohtuhoonele, raekojale ja tuletõrjele saab ostja kaasa ka mõned endised eraisikutele kuulunud majad.”

„Oh jummel,” ütles Roderick, hääled niisama kuiv nagu nood saepurumaitsetud inglise küpsised, mida ta jumaldas.

Mortimeri innukus ei olnud karvavõrdki vähenenud, kui ta kuulutuse lugemise lõpetas. „Seal on kino, fotoateljee, kool, juukselõikla, suur möbleeritud maja, bensiinijaam, kaks restorani – üks koos töötava jääkuubikumasina – ja tehas, milles varemalt asus Stuttgardi Käokellakompanii.”

Roderick tõmbas ninaga. „Kui sobilik.”

„Kõik valitsushooned on praegu kasutusel, teised aga lõpetasid töö, kui pank need laenu katteks ära võttis. Pank ise on samuti kauba sees.”

Noh, siis oli ju kõik otsustatud. Mortimeri pere oli sadakond aastat panganduses tegutsenud. Just niimoodi oligi Potts'i perekond oma varanduse kokku ajanud. Nõnda oli Mortimer saanud kopsaka päranduse, mille ta oli hoolsa investeerimise ja mõningate rahvusvaheliste intriigide tulemusena kasvatanud miljoni-teks.

Saatus. Ta oli šeik. Tal oli raha. Ta armastas kõiksugu jamasid. Ja Trouble meeldib talle kohe kindlasti.

„Mis poisisse puutub...”

Mortimer pani ajalehe käest. „Kas asi on tõsine?”

„Võib olla. Ilmselt tuleb tal üht-teist pisut ümber hinnata.”

Mortimer Potts oli oma tütrepoegade nimel kõigeiks valmis. Ja äkitselt tundus talle, et omaenese pisike Pennsylvania linn oleks talle ka selles osas kasulik. „Sa muidugi tead, et kui ma selle asja

LESLIE KELLY

ette võtan, tõttavad mu tütrepojad kahtlemata mind sellest prohmakast välja aitama.”

Roderick noogutas vaevumärgatavalt.

„Morgan valmistub Timesi ajakirja ülesandel kuhugi lendama. Ja Michaelil on käsil midagi üsna salapärast, mida ta nimetab „ülisalajaseks” tööks.”

Niisiis jäi üle ainult Max. See võrukael. Kes tuleks kahtlemata Trouble'isse oma vanaisa päästma.

Selle asemel, lootis Mortimer, päästaks Max hoopis iseennast.

ESIMENE PEATÜKK

Juhtides kahe mootoriga Cessna Citation CJ2+ välja California Long Beachi lennuväljalt, oli Max Taylor valmis paljudeks asjadeks. Halvaks ilmaks, viletsaks nähtavuseks, turbulentsiks. Tal oli kogemusi tormituulega, mida tekitas madalal lendav reisilennuk. Häiretega näidikute osas. Pagan, isegi mõni kajakas oli talle tuuleklaasile plartsatanud või mootorisse sattunud.

Kuid ei midagi seesugust. Mitte stseeni otse viletsast pornofilmist. Ka kõige meeletumates unenägudes ega hullemates luupainajates ei oleks tema seitsmekümneaastane reisija kokpitti tormanud. Ihualasti. Täiesti jahmatavalt alasti. „Mida...”

„Härra Taylor, võtke mind vastu miilikõrguse klubisse!” hüüdis hallipäine naine, käed laiali, rõhutamaks, oeh, rinnajoone pikkust.

Maxi esimene mõte oli tuisata viis tuhat jalga allapoole, et nad ei oleks enam miilikõrgusel. Teine mõte oli, et isegi kõik need miljonid ei olnud suutnud proua Rudolph Coltrane'i keha kaelast allapoole nooremaks teha, nagu see oli õnnestunud tema Botoxit täistuubitud näoga. Kolmandaks taipas ta, et teda rün-

natakse tema enese lennukis. Ja seda teeb naine, kes vanuse poolest sobinuks talle vanaemaks.

„Proua Coltrane, mida te enda arvates õigupoolest teete?” küsis ta, suutes kuidagimoodi hoida häält kindlana, käsi juhtimisseadmél ja pilku ettepoole suunatuna. Mitte et sellest kuigi-võrd kasu oleks olnud – ta oli juba kõike näha jõudnud.

Endiselt jahmunud, arvestas Max juba ette õudusunenägu-dega. Luupainajatega hiiglaslikest rippuvajunud rinnaimplantaatidest ja kortsudest, mida kraanagi poleks suutnud sirgeks vedada, rääkimata siis LA parimast ilukirurgist.

„Ma kavatsesin oodata, kuni kõrgemale jõuame, kuid ei suutnud vastu panna,” ütles naine. „Ma olen niigi kaua oodanud. Ma tean, et olete harjunud veidi nooremate naistega...”

Aastakümneid noorematega.

„...kuid me oleme praegu omavahel ja mina tahan ja teiesugune mees ei suuda ilmselt kuigi kaua oma lihalikele himudele vastu seista.”

Praegu tundis Max vaid himu lennukist välja hüpata.

„Ma olen selle tiiru eest päris kenakese summa maksnud ja ootan õigusega, et te mind lennu ajal lõbustaksite.”